

O chestiune personală sau „frigul interior” la nivel muscular

de cenușă. O stabil instabilă relație între imaginea evidentă și semnificația ascunsă, între sensul direct și acela simbolic, relație intru totul prielnică traducerei scenice a parabolei dramatice a lui Horia Lovinescu, tulburătoare prin luciditatea gravă a avertismentului și deopotrivă prin neabătută speranță.

În această permanentă simultaneitate de planuri, regizorul Mircea Marin pare să fi optat pentru coordonata concretului, a înțelesului imediat al replicii, al tramei. Conflictul se stabilește, deci, la nivelul faptelor, al gesturilor mai curând decât al ideilor, crezurilor, atitudinilor. Citită astfel — și textul permite, desigur, și o asemenea lectură — drama rămâne puternică, tensionată, dar... ne privește în mai mică măsură. Cain e doar un individ traumatizat, brutal. (Interpretarea acuzat exterioră a lui Geo Popa subliniază mai mult decât era necesar ideea) și nu abisul, amenințarea tenebrei prezintă în om; Ana (student filigranată, și ea, de Mirela Comanoiu Marin) reprezintă un personaj aflat în derută, dominat de impulsuri contradictorii și nu deruta, contradicțiile pe care fiecare le are de înfruntat, într-o formă sau alta, într-un moment sau altul. Mai aproape de sensul metaforic al textului lui Lovinescu, de deschiderile spre meditație dramatică, spre eseu asupra condiției umane, s-a situat interpretarea lui George Toporoc în Abel și, uneori, a lui

Bujor Macrin în rolul Tatălui. Fără ei, piesa ar fi rămas o „chestiune personală”, trista istorie a unei familii descompuse al cărei „frig interior” se exprimă prin crisparea mușchilor și clănțanitul dinților.

Cristina DUMITRESCU

Umorul cumsecade

Tinărul regizor Tudor Chirilă vede lumea comediei goldoniene din perspectiva contemporană și, mai pronunțat, din unghiul generației tinere. Rezultă un demers cu promițătoare deschideri spre o interpretare originală a farsei clasice, în spiritul tentativei realizate relativ recent pe scena teatrului de Comedie de Tudor Mărăscu, în *Slugă la doi stăpîni*.

Spectacolul constănțean cu *Mincinosul* de Goldoni are alură modernă, oarecare impetuozitate tinerească, scene de efect, personaje schițate ingenios și interpretate cu aplomb de tinerii Carmen Enea-Biji (Rosaura), Radu Buzea (Florindo), Vasile Cojocar (Ottavio), o plastică adecvată, cu inspirate asociații (Elena Tărășescu-Jianu), o ambianță generală fecundă, ca ritm și tonalitate. În bună parte însă demersul se desfășoară în gol, fără obiect, pentru că aspectul moral-uman pe care-l vizează nu e prea bine precizat și, în consecință, rămîne insuficient conturat scenic.

„Oare este o vină să minți o lume perversă?”, se întreabă regizorul în caietul-program; nu, firește, dar se mai pune întrebarea unde este această lume, pentru că pe scenă n-o prea găsim. Reprezentanții ei mai autorizați, ca vîrstă și influență, doctorul Balanzoni și negustorul Pantalone, sînt niște prototipuri destul de cumsecade și inofensive și au, în interpretarea lui Eugen Mazilu și a lui Emil Bîrlădeanu, chiar și ceva haz, ceea ce n-are și se pare că nici n-a urmărit să aibă personajul principal, „mîncinosul” (Lelio), în evoluția lui Lică Gherghilescu. Acest personaj e văzut într-o ipostază inedită, de „tinăr furios inadaptabil”, și, teoretic vorbind, perspectiva e tentantă. Dar nu e susținută în spectacol, imaginea artistică n-are a-coperire pentru un asemenea demers și atunci linia personajului, atitudinea lui de frondă se manifestă deseori fără adresă și justificare. Regizorul și interpretul i-au dat, uneori, cîte un accent trist și grav, care sporește incertitudinea.

Menținînd această înclinație spre contemporaneizare, Tudor Chirilă are a-și găsi, în montările viitoare, echivalente artistice sugestive ale ideilor, care să fructifice, în termeni de originală teatralitate, o viziune clară.

C. PARASCHIVESCU